

Arrest

nr. 190 049 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 augustus 2015, in functie van zijn oom, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 februari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 4 februari 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.08.2015 werd ingediend door:

Naam: [M.] Voorna(a)m(en): [A.] Nationaliteit: Marokko
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 bepaal[t] het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.'

Verder stelt artikel 47/3,§2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, die zij willen begeleiden of bij wie ze zich voegen of dat ze deel uitmaken van zijn gezin.'

Ter staving van deze aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: 2 stortingen dd 20.08.2015 en 05.10.2015 van de referentiepersoon naar betrokkene, twee administratieve attesten dd 14.09.2015 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon hun jaarlijkse vakantie doorbrengen op hetzelfde adres.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene ten laste was en is van in het land van herkomst of origine van de referentiepersoon of dat zij deel uitmaken van hetzelfde gezin in het land van herkomst of origine.

Het concept 'ten laste' veronderstelt immers dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. De bewijzen dat geld werd overgemaakt aan betrokkene in België, bij twee gelegenheden en het feit dat betrokkene inwoont bij de referentiepersoon bieden onvoldoende bewijzen daartoe. Vooreerst omdat het niets zegt over de situatie voorafgaandelijk aan betrokkenes komst naar België en de mate waarin hij toen reeds afhankelijk was van de referentiepersoon. Ten tweede omdat het niet noodzakelijk zo is, omdat men bij iemand inwoont en bij 2 gelegenheden een klein bedrag heeft ontvangen, dat dit noodzakelijkerwijze wil zeggen dat betrokkene heden ten laste is van de referentiepersoon.

Er wordt evenmin enig document overlegd, waaruit blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor de komst naar België. De twee attesten die ervan getuigen dat beide personen hun jaarlijkse vakantie doorbrengen op hetzelfde adres in Marokko getuigen daar niet van. Ze kunnen, zoals letterlijk in de attesten is opgenomen, enkel getuigen over de vakantieperiodes. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk 'jaarlijks' vakantie houdt in het land van herkomst is bovendien nog maar de vraag, overeenkomstig de gegevens in zijn paspoort blijkt hij op 23.06.2012 te zijn binnengereisd in de Schengenzone, hij blijkt nadien de Schengenzone niet meer te hebben verlaten.

Gelet op al deze elementen kan er niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 en wordt de aanvraag tot verblijf geweigerd. Het AI dient te worden ingehouden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling

moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het is gericht tegen het op 4 februari 2016 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Dat de bestreden beslissing genomen werd door een attaché.

Dat art. 47/1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wie er bevoegd is een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen. Dat ook het hoofdstuk waarin art. 47/1 wordt vermeldt geen bepaling bevat omtrent de bevoegdheid om inzake dergelijke aanvragen een beslissingen te nemen.

Dat wel wordt gesteld dat de bepalingen van het voorgaand hoofdstuk van toepassing zouden zijn.

Dat evenwel deze voorgaande hoofdstukken eveneens geen bepaling bevatten omtrent de bevoegdheid van dergelijke aanvragen of zelfs aanvragen vermeld in dit hoofdstuk.

Dat ten overvloede ook het KB geen aanduiding geeft omtrent de bevoegdheid om een beslissing inzake art. 47/1 en tenslotte voor zover zulks zelfs juridisch mogelijk is, geeft het delegatiebesluit geen opgave van een mogelijke delegatiebevoegdheid inzake art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Dat in dergelijke gevallen enkele en alleen een beslissing kan genomen worden door de Minister zelf.

Dat een attaché onbevoegd is een beslissing te nemen in deze materie en de beslissing om deze reden dient te worden nietig verklaard.”

3.2. Verzoeker stelt in wezen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd getroffen door mevrouw E.D.W., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De vraag rijst dan ook of deze ambtenaar, in de door haar aangegeven hoedanigheid, te dezen bevoegd is om de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor indien een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan worden gesteld dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, *“Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit

de regeling waarbij de delegatie geschiedt (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Voor een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan die overheid heeft opgedragen. Daarnaast is een delegatiebesluit vereist (RvS 27 maart 2014, nr. 226.914).

Er dient in voorliggende zaak derhalve een dubbel onderzoek te worden doorgevoerd. Vooreerst dient te worden nagegaan of de wet erin voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris zijn bevoegdheid om een beslissing waarbij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie wordt afgewezen te nemen kan delegeren. Indien een wettelijke bepaling bestaat, dient daarnaast tevens te worden onderzocht of de ambtenaar die deze beslissing heeft genomen daartoe wel formeel was gemachtigd door de bevoegde minister c.q. staatssecretaris.

De bestreden weigeringsbeslissing vermeldt dat zij is genomen in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In dit artikel wordt niet uitdrukkelijk bepaald aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot aanvragen van de “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts het volgende:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Gelet op het feit dat in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet is voorzien dat “de minister of zijn gemachtigde” bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners (dit zijn andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet) staat het vast dat de bevoegdheid voor

het onderzoek van de aanvraag en dus logischerwijze ook voor het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van een ander familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, toekomt aan de “*minister of zijn gemachtigde*”. Specifiek wat de andere familieleden zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet betreft wordt een gelijkaardige mogelijkheid tot delegatie niet uitdrukkelijk voorzien, doch uit het geheel van deze bepaling kan worden afgeleid dat de wetgever de bedoeling heeft gehad de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake aanvragen in toepassing van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet evenzeer toe te vertrouwen aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Aldus blijkt dat er een wettelijke grondslag is die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekomt.

Er rest nog de vraag of de betrokken ambtenaar, mevrouw E.D.W., in casu als gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister c.q. de staatssecretaris aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit (RvS 27 maart 2014, nr. 226.914), waarbij de betreffende minister c.q. de staatssecretaris een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris te nemen.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen, mevrouw E.D.W., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegatie van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken is geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Artikel 6 van het delegatiebesluit, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

*“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vijfde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27; artikel 28; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; de artikelen 47/1 tot 47/3; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]4; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid.
[...]”*

De bestreden beslissing werd, zoals hierboven uiteengezet, genomen in toepassing van artikel 47/1, 2° iuncto artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat het delegatiebesluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden expliciet en ondubbelzinnig verwijst naar een bepaling van de Vreemdelingenwet op grond waarvan kan worden besloten dat aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de machtiging is

verleend om beslissingen te nemen inzake aanvragen op grond van artikel 47/1, 2° juncto artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf getroffen werd door een daartoe bevoegde ambtenaar.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK